

[Grünbaum.]

bankernes og sparekassernes udlånspolitik, som måske hænger sammen med lønkonti og meget andet, som man også burde være lidt vågen over for.

Vi har skam ikke noget imod at føre indkomstpolitik. Men man har ikke kunnet klare det, man har været kluntet over for organisationerne, har ikke gennemdrøftet disse problemer med de rette mennesker, inden man kom frem med det. Det er vistnok sandheden om den sag.

Finansministeren var inde på spørgsmålet om at ændre sit skøn. Jeg skal ikke være den, der siger, at en finansminister ikke må ændre sit skøn. Det synes jeg absolut er rigtigt. Jeg vil også gerne være med til at understrege, at det er en god ting. For det er kun et skøn, og jo hurtigere man kan få nye oplysninger frem, jo bedre. Så dér ligger min kritik i hvert fald ikke. Kritikken ligger kun i, for at sige det nu for syvogtyvende gang, at man på et tidspunkt, hvor det ikke er nødvendigt, vil fastsætte udskrivningsprocenten. Jeg siger ikke, at man til september har alle de oplysninger, som man egentlig skulle have, hvis man skulle gøre det rigtigt. Det siger jeg ikke og har heller ikke sagt det. Jeg siger bare, at man til september har bedre oplysninger end i dag, og at der ikke er nogen nødvendighed for at fastsætte udskrivningsprocenten i dag. Og så er det jo rigtigt, som det blev sagt, at det må da være regeringen, der skal bevise, at det er nødvendigt at fastsætte den i dag, og ikke os andre, der skal bevise, at det er nødvendigt at fastsætte den på et tidspunkt, hvor det teknisk er helt i orden at fastsætte den, således som jo også regeringens ordfører har indrømmet det. Det er teknisk muligt at gøre det på den måde, jeg har sagt, at kalde skatteudvalget ind den 15. september. Det er teknisk muligt, tilbage bliver kun det politiske. Det må vi vel i hvert fald kunne konkludere i dag.

Der er intet tilbage af det tekniske, der er kun det politiske tilbage. Regeringen agter ikke at lade dette problem ligge sommeren og efteråret over og indgå i den politiske debat. Man vil hellere lave noget usagligt, end man vil udsætte måske også regeringens indre liv for visse rystelser, der kunne fremkomme i sommerens løb. Vi har jo set, der har været nogle tendenser i den retning ved

diskussionen om skatteomlægninger osv. Det er jo sandheden. Det er altså et usagligt standpunkt, man tager til alle disse ting, og det vil vi ikke være med til.

Når man henviser til sidste år, må vi for det første sige, at vi sidste år havde betydelig længere tid til at diskutere. Regeringen fremlagde sit forslag om udskrivningsprocenten som et ændringsforslag, og så fik vi et meget stort materiale om det. Det har vi ikke fået i år. Regeringen begår den fejl, at man kører udskrivningsprocenten frem som forslag i folketinget uden noget videre materiale, og vi har kun haft nogle dage — kun en uge har vi jo haft — til at se på disse ting, når forslaget skulle gennemføres nu, inden folketinget tager hjem på ferie. Derfor er situationen i år en helt anden. Men dertil kommer jo, at det sidste år var første gang, og det er ikke rigtigt, når finansministeren siger, at der ikke blev gjort vrøvl. Fru Grethe Philip gjorde vrøvl — jeg har nævnt det. Fru Grethe Philip pegede netop på, at det var en meget uheldig procedure at skulle fastsætte udskrivningsprocenten om foråret, og gav udtryk for, at det burde gøres senere. Det kan det altså nu, hvorfor så ikke gøre det? Vi er i den situation, at det kan gøres. Jeg har ikke hørt noget i dag, som afkræfter dette.

Så kan man også sige, hvis det drejer sig om at neutralisere dyrtidsportionen: ja men hvorfor skal man så have 1.400 mill. kr. ind med momsen? Så kan man jo i hvert fald begrænse sig til at sætte ind de steder, hvor man mener, at man skulle begrænse omkostningsstigningen, hvis man ikke kan begrænse den på anden måde — jeg tænker altså på spørgsmålet om tilskuddet til arbejdsgiverne.

Spørgsmålet, om vi ønsker en endnu skarpere pengepolitik, vil jeg afvise simpelt hen som en — jeg ved ikke, demagogisk er så meget sagt — taktisk præget måde at stille problemerne op på. Det er jo det, vi hele tiden kommer tilbage til. Man hænger fast i det fra gammel tid. Det var vistnok hr. Thorkil Kristensen, der fik banket ind i befolkningen, at hvis man ville lempe på pengepolitikken, skulle man føre en stram finanspolitik, og det er jo til en vis grad rigtigt, men også kun til en vis grad. Derfor kommer man ind på hele diskussionen om indkomstpolitik, i hvert fald hvis man sam-